

Uzak...

Hüseyin... Birlikte, liseyi yatılı okuduğum samimi bir arkadaşım. Kendisi ilköğretim yaşamını da yatılı geçirmişti. Bir yatılı bölge okulunda... Muş'ta... Lisedeyken yemek masasında hep merak ederdik, Hüseyin in yemek yerken nasıl ekmek sepetindeki ekmeklerin yarısını da yiyebildiğini. Sorduk ve cevabı "Alışkanlık" oldu. Okuduğu YİBO'da yemeklerin porsiyonları yetersiz olduğu için ekmeği çok yerlermiş. Sonra sonra bu bir alışkanlık olmuş. Konusu açıldığında bahsederdi Muş'taki okulundan. Yatakhanesindeki arkadaşlarını uyandırmak için nöbetçi öğrenci olduğunu, zeytin peynirle nasıl karın doyurduğunu, yatakhanelerini temizlediklerini, soğuk kış gecelerinde battaniyesine nasıl sımsıkı sarıldığını... Bunlar bize hep "Uzak" gelirdi. İnsan gidip görmeyince ya da yaşamayınca tam olarak anlayamazdı bunları. Sadece hayal edebilirdi. Yaşadıklarını daha iyi anlamak isterdik. Sınıflarını, yemekhanesini, okul bahçesini, oynadıkları oyunları... Ama orası, o köy, o okul çok "Uzak"taydı. Bir gün bunun için bir fırsat çıkmıştı önüme. İLKYAR sayesinde bir yatılı ilköğretim bölge okuluna gidebilecek, orada yaşananları anlayabilecektim. İster şans olsun ister kader, gideceğimiz okul Muş'taydı. Bunu öğrendiğimde aklıma Hüseyin geldi ve hemen telefona sarıldım. O da çok sevindi, Muş'a gidip oradaki çocuklar için yapacaklarımızı öğrenince. "Selam söyle Muş'a ve YİBO'lu kardeşlerime", dedi.

Yolculuk vakti geldiğinde hazırlıklar tamamlanmıştı. Haftalarca süren depo çalışmalarında kolilenmiş kitaplar, oyuncaklar, dergiler, toplar, uçurtmalar bu sefer bizden önce ulaşmıştı gidilecek YİBO'ya. Bizi bekliyordu kutuları açmak için. Muş projemizi, önceki projelerimizden ayıran bir fark vardı. Bu sefer Bilim Otobüsü ile değil uçakla gidecektik. Kısıtlı zamanımızı daha da fazla değerlendirebilmek ve "Uzak"ı yakın etmek için... İLKYAR'la birlikte bir ilkimi daha yaşayacaktım. İlk uçak yolculuğum olacaktı. Uçakta manzarayı seyrederken, coğrafya bir harita gibi ayaklarımızın altındaydı. Şehirlerin, dağların, nehirlerin üzerinden geçiyorduk. Kim bilir geçtiğimiz yerlerde kaç YİBO, kaç YİBO'lu çocuk vardı! Biz uçaktayken hala "Uzak"taydılar, yanlarına varamamış, gözlerini görememiş, yaşadıklarını paylaşamamıştık henüz. Uçak inişe geçtiğinde heyecanımız daha da artmıştı. Çünkü az kalmıştı çocuklarla buluşmamıza. Nihayet Muş'taydık. YİBO'muzdan gelen öğretmenler, bizi bütün misafirperverlikleriyle karşıladılar bizi. Servis araçlarına proje ekipmanlarımızı yerleştirdikten sonra yola koyulduk. Havaalanına en yakın yerleşim yerini geçtiğimizde, Hüseyin Hoca'mız sağ tarafımızdaki okulu gösterip daha önce bu YİBO'ya geldiklerini söyledi. İster şans olsun ister kader, bu okul, dostumun sekiz yıl geçirdiği YİBO'ydu. Burada okurken hangi oyunları oynadı, nasıl yemekler yedi, hangi sıralara oturdu? Aklımdaki bu ve bunun gibi soruların cevaplarını yaşayarak öğrenmeme bir saatlik araba yolculuğu kalmıştı. Hüseyin'i gerçekten anlamama az kalmıştı. YİBO'muza doğru Muş yollarında ilerlerken merkezden gittikçe uzaklaşıyorduk. Biraz sonra görünürde insana dair hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir saat süren sabırsız yolculuğumuzun sonrasında, uzaktan müzikle coşan çocuk sesleri duyulmaya başlamıştı. Sonunda YİBO'muza vardığımızda elele tutuşmuş onlarca çocuğun, müziğin ritmiyle birlikte halay çektiklerini gördük. Arabadan iner inmez meraklı gözler çevreledi hepimizi. Kaynaşma etkilimiz olan çivi oyununa bu sefer ihtiyaç duymamıştık. Sımsıcak misafirperver eller bizi halay olanına doğru çekiştirmişti bile. Serçe parmaklar birbirine bağlandı ve ayaklar uyumlu bir şekilde hareketlendi. Üç adım sağa, üç adım geri...

Etrafınıza baktığınızda parıldamayan bir göz, gülümsemeyen bir yüz görmüyordunuz. Bu sevgi selinde mutlu olmamak mümkün müydü? Akıllardaki soru işaretleri, söz oldular meraklı dudakların arasında sıralandılar. "Nereden geldiniz, adın ne, nerelisin, birlikte ne yapacağız?". Okulun etrafını saran kavak ağaçlarına ve üzerlerindeki yüzlerce belki de binlerce kargalara baktım. Çocuklara döndüm ve dedim ki " Birlikte bu kargaları kovmaya geldik. Hep beraber etkinlikler yapacağız, oyunlar oynayacağız, dersler deneyler yapacağız. Aklımızdaki olumsuzlukları silip, umut köprüleri inşa edeceğiz. Çocukların yüzlerindeki gülümsemeyi görünce kendimi anlatabildiğimi ve beni anladıklarını hissettim. Bu tatlı sohbetimizden sonra birbirimiz tanımak için ilk adımı atmıştık.

Okul çok geniş bir araziye sahipti. Öncesinde askeri bir birliğe ait olan arazi ve binalar, gerekli değişikliklerle, bir eğitim merkezine dönüştürülmeye başlanmış. Bu binalardan biri de yemekhaneydi. Yemek vakti geldiğinde, büyük sınıflardaki bir kaç öğrenci herkesin tören sırası gibi yemek sırasına girmelerini sağlıyorlardı. Bu sırada tatlı bir çekişme başlamıştı. Bütün sınıflar birlerle birlikte aynı masalarda yemek yemek istiyorlardı. Okul kalabalıktı ve gönüllü sayımız bunun için yeterli olmayınca bir çözüm gerekiyordu. Farklı sınıflar dağıldıktan sonra sonraki yemekler için diğer sınıflara söz verince yemek tatlıya bağlanmıştı. Uzun yemek kuyruğunda tatlı sohbetlerle ilerledik. Tıpkı Hüseyin gibi

bir YİBO yemekhanesindeydim ve yemeğimi almıştım. Masalara küçük arkadaşlarımızla ilerlerken, henüz bizlerle tanışmamış yüzler belli ediyorlardı kendilerini. Afiyet olsun dileklerinizi sıcak bir gülücükle gönderdiğinizde, meraklı gözlerle samimi gülümsemeler ekleniyordu. Küçük bir sevginin karşılığının, içten bir şekilde karşılık görmesi mutlu etmişti beni.

Gün içerisindeki etkinliklerimizden birisiydi. Neşeli ve sevecen çocukların arasındaydık. Küçük kızlardan birisi, elimi tuttu ve dedi ki: "Hakan Ağabey, nasılda hep böyle gülümsüyorsun, tıpkı benim öz ağabeyim gibi.". Samimiyetinden emin olduğun bu sözler beni şaşırtmıştı doğrusu. Çünkü gülümsediğimin hem de sürekli gülümsediğimin hiç farkında değildim. İLKYAR'ımız sayesinde, yapılan bunca güzel etkinliğin ve yaşanan birlikteliğin oluşturduğu umut ve mutluluk seli beni de etkilemişti, mutluydum.

Gün sonu gelmişti. Bu kadar kısa bir süreye, bu kadar etkinlik, anı ve duygu nasıl sığabiliyor, insan anlamakta zorluk çekiyor. Biriken duygular, ayrılık vakti geldiğinde gözyaşlarına dönüşmüştü. Küçük eller, gönüllülerimizin ellerini, gitmelerini engelleyebilmek için sımsıkı tutuyor, küçük dudaklar sizi çok sevdik, ne olur gitmeyin diye haykırıyordu. Bizlerde kendimizi zor tutabiliyorduk. Bizleri teselli eden, küçük yüreklerinin paylaştığımız sevgiyi sonsuza dek yaşatacak olmalarıydı. Küçük kardeşlerimizden biri: "Ne olur bizi bırakmayın, bizimle burada

kalın!" deyince, ben de "Yanınızda olamayacağımız, birlikte olmayacağımız anlamına gelmez. Bugünden sonra bizler gerçek ağabeyleriniz ablalarınız. Aramızdaki bağ asla kopmayacak, sizleri asla unutmayacağız." dedim. Sözlerim kardeşlerimizi teselli etmiş olmalıydı ki, küçük birer gülümsemeyle gözyaşlarını sildiler. Son sözlerle, sallanan ellerin ardından başka bir YİBO'ya ulaşmak üzere yola çıkmıştık. Muş'tan ayrılırken düşündüm ki ben de Muş'ta bir YİBO'nun havasını solumuştum. YİBO'lu kardeşlerimle birlikte deneyler yaptık, oyunlar oynadık. Birlikte yemek yedik, aynı sıralarda oturduk. Beraber ağladık, beraber güldük. Duygularımızı paylaştık, beraber yaşadık. "Uzak"lar bundan sonra "Yakın" olmuştu ve Hüseyin'i daha iyi anlıyordum. Artık ben de bir "Hüseyin"dim...

Hakan KESKİN

Orta Doğu Teknik Üniversite Fizik 4. Sınıf

Çocuklarımız, yıldızlarımız ilk yar'larımız...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

